

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Din Istoria Biblică A VECHIULUI TESTAMENT.

23. Despre suferitorul Iob.

Istoria lui Iob nu face parte din istoria poporului Izraelit. El însuși născut în Arabia, în ținutul Hus lângă Damasc, nici nu era semit și dacă cartea în care sunt scrise suferințele lui a făcut în totdeauna parte din canonul cărților sfinte a vechiului testament, dacă exemplul răbdării lui a fost propus ca model celor ajunși în năcaz, aceasta este încă odată cu o dovadă mai mult despre caracterul universal al concepției mozaice în privința mântuirii sufletelor omenești, la care cu toții suntem chemați și dela care nimeni nu este exclus.

Cartea lui Iob este una din cele mai frumoase cărți poetico-didactice a vechiului testament, ea datează probabil din epoca de înflorire Sălămoniană a literaturii ebraice, paralelizmul membrilor, o rară fineță în caracterizarea persoanelor, un stil plastic și plin de avânt, caracterele recunoscute ale poeziei ebraice ne arată pe autor cu un talent poetic superior.

De și cartea... în o avem astăzi este o bucată... persoana lui Iob este persoană istorică, cel puțin prorocul Ezechiel (14, 14) îl pune alături de Noe și de Daniil și în sf. scriptură ca atare ni se prezintă (Tob. 2. 12. 15. Ezech. 49. 11.)

Controversele exegesei cărții lui Iob încă nu sunt încheiate, unii comentatori văd în sălbatica cutezanță a omului durerilor chiar o blasfemie, totuși resemnarea lui definitivă în ordinele lui Dumnezeu rămâne confirmată prin paralelul răbdării lui cu alui Isus Hristos (Iac. 5, 11.) Făcându-se prin aceasta un prototip al răbdării lui.

Iob, un căpătenie de nomad este tipul unui om pios. Însă fericit pe pământ, are o familie mare și bine așezată cu avere și vază mare în întregul ținut. Într-o consfătuire cerească satană a avut prilejul să tragă la îndoielă soliditatea pietății lui Iob, iar Dumnezeu s'a învoit ca se fie pus la încercare.

Iob în scurt timp pierde averea, copiii, și sănătatea căpătând „ulcere mari dela talpa piciorului său până la creștet. Și își lua un hârb și se scărpină cu el și șezu în cenușe” (Iob. 2. 8.)

În aceasta stare de deplâns vine satana și îl îndeamnă la revolta în contra ordinelor lui Dumnezeu și în fine își bate joc de dânsul. Auzind de năcazul lui, au venit trei prieteni de ai lui ca să-l mângăie, însă văzând starea lui ticăloasă și halul în care a ajuns, stând lângă el șapte zile și șapte nopți au amorțit de groază buzelelor.

În fine Iob ne mai putând innăbuși revolta sufletului său, izbucnește în cuvinte pline de amărăciune.

Nu se poate ceva mai jalnic nici ceva mai îndrăzneț decât cum e energică tânguire vitejească, protestare ce Iob o înalță către Dumnezeu: „Piară ziua, în care m'am născut. Pentru ce se dă lumină omului, căruia i-i este ascunsă calea sa, de ar implini Dumnezeu speranța mea, de ar plăcea lui Dumnezeu lui să me sfăreme! Ostenind cu sufletul meu suspinând slobozi voi către El cuvintele mele, grai-voi, de amărăciunea sufletului meu fiind cuprins! Și voi zice către Domnul: Nu mă învăța a fi necredincios și pentru ce mai judecat așa? O bine este Tie de voi face strâmbătate? Că nu bagi mâna de lucrul mâinilor Tale și la sfatul meu necurați ai luat aminte? O cum vede omul vezi? O cum vede omul vezi? O cum vede omul vezi? — că ai cercetat fărădelegea mea și păca-

tele mele le ai cercat și știi că nimic fărădelege nu am făcut. Măinele Tale m'au zidit și m'au făcut, dar după aceasta mutându-Te m'ai bătut. — Și de voi lucra fărădelege vai de mine, iară de voi fi drept de ce nu-mi pot ridica capul? De ce sunt plin de fărădelege? — Intărit'ai pe cei ce mărturiseau asupra mea și cu mânie mare Te-ai mâniat și ai adus peste mine ispita. — Ascultați, ascultați! Căutând la mine vă mirați punând mâna pe obraz! — Cine este cel ce se va judeca cu mine? Arete-se! că voi tăcea și voi înceta!"

Obiectul dezbaterii între Iob și prietenii lui este motivul și însemnătatea suferințelor omenești în general și alui Iob în special.

Prietenii lui Iob fie care rând pe rând susțin, că suferințele omenești nu sunt altceva decât mijloace de ispășire pentru păcate comise. Iob la rândul lui „susține nevinovația lui” că nu s'a lăpădat de cuvintele celui prea înalt.

Iob este superior prietenilor săi. I-i convinge despre nevinovația sa, dară în afară de aceasta mai are și alte motive mai puternice de mângâiere, vieța din ceea lume „știu că răsbunătorul meu trăiește, și de va fi cel de pe urmă, tot se va arăta pe pământ și de și aceasta piele este spercută, tot voi privi în carne pe Dumnezeu, pe Dânsul îl voi privi spre binele meu, ochii mei îl vor vedea și nu a altuia. De acest dor se consumă rerunchii mei în sinul meu.” (19, 15—27.)

De și nu se explică prin aceasta cauza suferințelor, mângâiat prin aceasta convingere sufletul lui se încălzește și laudă mărirea și înțelepciunea lui Dumnezeu, față de care un om este ca un verme neputincios se înțelegea hotărârile lui Dumnezeu și să măsoare cu mintea lui judecățile Domnului. El știe pentru ce mustră pe cel bun cu cel rău, înaintea acestor hotărâri omul trebuie să se plece.

Aceste idei ar fi trebuit să mângâie pe Iob, însă au fost numai idei și nu au fost atât de puternice ca să străbată și prin inima lui torturata suferindă, năcazul lui i-i vine mereu înaintea sufletului său și mângâierea într'o clipă și dispăre ca să dea loc altor tânguirii. Într'un tripartit admirabil își plânge fericirea dispărută și tristul lui prezent, este copleșit din nou de un greu pesimism „crud Te-ai făcut pentru mine” (30, 21.) Se provoacă din nou la nevinovația tineretelor sale

și chiamă pe Dumnezeu însuși întru judecată. „Atotputernicul răspunde-mi și părășul meu să-mi scrie acuzarea!” (31, 35)

Teoria prietenilor lui Iob este învinsă, ei sunt aduși la tăcere. Iob este încredințat că nevinovația lui va ieși la iveală în ceea lume. În tonul dezbaterii însă și captușit de dureri și năcazuri a vorbit în mod nepermis de Dumnezeu și cu Dumnezeu și aceasta este de reprobă cu atât mai mult, ca sarcina lui nu a admis cu o îndrăzneală încredere nici ceea mai mică greșală.

Discuția s'a încins înaintea curții lui Iob în liber înaintea unui auditoriu numărös.

Un tiner oarecare din acest auditoriu auzind vorbele necuvincioase a lui Iob cu care a apostrofat pe Dumnezeu în cerul celor ce discutau și da lecții cuvenite lui Iob. Miezul raționării lui este că existența și armonia în univers — opera lui Dumnezeu — este o dovadă suficientă despre iubirea lui față de om.

Iob se convinge de greșală lui prin vorbele lui Eliu și supunerea și umilința lui îl învrednicesc ca în vuetul unui vifor și a treznetelor să se apropie însuși Dumnezeu de Iob.

Și Dumnezeu începe să vorbească continuând în ordinea ideilor lui Eliu.

Dacă omul încearcă ca să străbată cât de puțin tainele lumii materiale și să cunoască primele noțiuni ale puterilor, cari se manifestă atât de luminos în fenomenele ei, la tot pasul dă de piedeci de neînving și este constrâns să recunoască că este neputincios să rezolve aceste probleme atât de stravezie. Cum îndrăznește omul să chieame la răspundere pe Creatorul universului pentru judecățile lui ascunse și providențiale. Unde erai când am întemeiat pământul? — cine...? Pe ce sunt așezate...? Naț'ai tu cândva dir... aurerei locul ei?

Cum se vede Dumnezeu nu intră în discuție asupra motivelor suferințelor. Este o îndrăzneala nebună din partea omului să aibă pretenții de a deslega aceste probleme, cari pretenții îl fac numai să mustre hotărârile lui Dumnezeu, și îl incurcă mai mult în loc să-i facă lumină.

Întru aceste Iob recunoaște din nou greșala lui și cu o sinceră părere de rău ajunge în suportarea suferințelor la perfecțiune. Fiind astfel curățit, se face vrednic de

splata lui Dumnezeu. Toate câte a avut capătă dublat inderept.

Satana, ucigătorul de oameni a voit să micescă prin suferinți trecătoare pe Iob. Dumnezeu pentru incercarea lui a admis aceste suferințe ca apoi în urmă să-l respălăască.

Din catehism.

10. Pentru ce se inchipuește Spiritul Sfânt în forma sau chipul limbilor de foc ?

Spiritul Sfânt să inchipuește și în chipul limbilor de foc pentru că în ziua de Rusalii s'a coborît peste Sf. Apostoli în forma sau chipul limbilor de foc.

Coborirea Spiritului Sf. este îndeplinirea și încoronarea operei de mântuire, închierea măreață a tuturor descoperirilor și comunicărilor lui Dumnezeu către lume. Spiritul Sfânt se coboară ca să se descopere și să se comunice personal lumii și să o iea în posesie printr'o nouă formă a stăpânirii. Pentru aceea venirea lui este însoțită de semne sublimе și sfinte, El vine cum se cade unui Dumnezeu în mod sărbătoresc, ostentativ și perceptibil ca să descopere dumnezeirea Sa, și magnificanța și caracterele specifice ale persoanei Sale.

Vuetul vântului semnifică purcederea lui dela Tatăl și Fiul ca și o suflare a iubirei, ca și resunătul sufletului creator, prin care s'a inviorat întru început universul încă fără viață; a fost ca și reproducerea sunețului de pe muntele Sinai, când a predat Dumnezeu legea lui Moise, a simbolizat originea și puterea transformatoare a legeri noi, dătătoare de viață, care șterge de pe fața pământului tot ce este în vechit și face să încolțească germeii noi de viață.

Flacările limbile de foc sunt simbolul spiritualității și a sfințeniei Spiritului Sfânt, simbolul puterii dumnezeiești de purificare, de îndreptare și de consumare. Precum odinioară din rugul cu flacără de foc a mers cuvântul Domnului către poporul Izraelit ca să-l scape din robia Egyptului; așa prin flacările coborite la Rusalii s'a nevărsat Spiritul Sfânt preste discipuli pentru neinoirea neamului omenesc din robia păcatului.

Sfințirea Bisericii din Bârsana.

Harnicii credincioși din Bârsana, în frunte cu zelosul lor părinte sufletelesc protopopul *Mihail Hotea* de vr'o câteva luni în coace s'au străduit din resputeri, ca să aducă în rând bun sfântul locaș de rugă.

Străduința lor, cu ajutorul lui Dumnezeu a fost încununată cu cele mai frumoase succese. Reparările și pictura executată cu mare îngrijire au reușit atât de bine, în cât Biserica din Bârsana dă aspectul unei Biserici catedrale.

Dorința ferbinte a credincioșilor a fost, ca Biserica de nou restaurată să fie sfințită de însuși Arhiepiscopul diecezei Preasfințitul *Iuliu al Gherlei*.

Cererea lor a fost ascultată. Preasfințitul pleacă încă de cu Sâmbătă 9 Nov. c. spre Maramureșul nostru. La marginea județului în comuna Crăcești, la poarta de triumf este întâmpinat de mulțimea credincioșilor, a inteligenței și a școlarilor din loc. Aici dl. primpretor *Dr. Vasile Lazar* în cuvinte alese în numele administrației județene salută pe marele Arhiepiscop, vicarul Maramureșului în numele Clerului și al credincioșilor, iar o mică elevă *Livia Șurani* prin o draguță cuvântarea tâlmăcind iubirea fiască a elevilor de școală și a corpului didactic oferă iubitelui Arhipăstor un mânunchiu de flori.

Preasfinția Sa fiește căruia răspunde cu atâta căldură de dragoste, încât indușoară mulțimea. Se mai întreține timp aproape o jumătate oră, apoi pleacă între uralele desfășurate ale credincioșilor către Bârsana.

Abia trecem din comuna Nănești, o ceată zdravănă de călăreți în frunte cu studentul universitar *Bologa* cu strigate insufletește de „Trăiască“ întâmpină pe Episcopul-Apostol, mai apoi la intrare în frunțașă parohie Bârsana, așteaptă procesiunea impozantă a tineretului, care între cântări armonioase însoțește pe Ilustritatea Sa până aproape de Biserică la arcul de triumf, unde în numele comunei este salutată cu călduroase cuvinte de cătră stîmabilul notar *Ilniczky*. Ilustritatea sa vădit emoționat răspunde mulțimei adunate, mai apoi primește salutul unui drăgălaș elev și pleacă spre Biserică.

Înainte Bisericii se adună întreg poporul. Ilustritatea sa este așteptat de cătră cler. Aici protopopul local *Mihail Hotea* tâlmă-

cește sentimentele de iubire și neclătită alipire a poporenilor săi. Răspunsul arhireului pătrunde până la inimă.

Preasfinția Sa îmbrăcând odăjdiele, însoțit de Cler și popor intră în Biserică, unde se săvârșește vecernia cu litia încheiând cu itrosul.

Demineța la orele 8^{1/2} Ilustr. Sa cu asistența alor 20 preoți servește sf. Liturgie pontificală cu actul solemn al sfințirii Bisericii. Spațioasa Biserică este neîncăpătoare. Preasfinția Sa rostește a magistrală cuvântare, ascultată cu cea mai încordată luare a mințe lasând în inimi neșterse urme de sufletească înălțare și primenire.

Serviciul divin se termină la orele 13, după care se ia dejunul la measa ospitală a părintelui paroh, care împreună cu familia sa a dat și de astă dată dovada despre ospitalitatea sa recunoscută.

Urmează recepțiile, vicarul prezintă omagiile clerului, doamna V. Pop tâlmăcește credința și alipirea femeii române către Biserica lui Hristos, dl. Dr. Florentin Mihaly în numele inteligenței exprimă adâncă mulțumită pentru dragostea ce o poartă în inima sa bunul Arhireu către credinciosul Maramureș. Au mai fost primiți încă și singuratici, cărora tuturor în parte le răspunde Ilustrisimul episcop cu atâtăta bunăvoință părintească, în cât puteai ceți de pe fața tuturor că răspunsul arhireesc nu numai a mișcat pe toți dar că inflăcărată iubire apostolică a aflat resunet vrednic din partea tuturor:

La banchetul bogat, a vorbit frumos dl. notar Ilniczky iar protopopul Hotea în cuvinte pătrunzătoare mulțumește P. Sf. Sale pentru osteneala făcută și izvorită din iubirea ce pururea o nutrește față de fiii săi sufletești. Răspunde Preasfințitul. Fie care cuvânt mișcă, incurăjează, indeamnă la hotăriri pioase, te

inalță în sfere spirituale de a te cunoaște a fi fiul răscumpărat prin sângele de pe Cruce.

Dar Arhireul se grăbește de cale către Gherla noi rămânem cu propusul întărit de a-l avea pururea în sufletele noastre.

RAPORTOR

Scrisoarea enciclică a sfântului părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată către Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune către Maica Sfântă pentru a obține prin mijlocirea ei întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârticică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

A apărut cea mai estină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unrii 25.

Calendar săptămânal.

17 — 23 Noemvrie 1929.

17. Dumineca IX. d. Înălț. sf. Cruci. (Ev. Luca 12, 16) P. Grigorie † 270.
18. Luni. M. Platon și Roman.
19. Marți. Pr. Avdie și M. Varlaam.
20. Mercuri. P. Grigorie Decapolitul și Proclu † 447.
21. Joi. Intrare în Biserică.
22. Vineri. Ap. Filimon.
23. Sâmbătă. P. Amfilochie † 394.